



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев 11233/2022  
03.11.2022. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Цакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Уњић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Вељко Перовић, адвокат из ..., ради исплате по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 4986/21 од 10.02.2022. године, у седници већа одржаној 03.11.2022. године, донео је

### РЕШЕЊЕ

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о посебној ревизији тужених, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 4986/21 од 10.02.2022. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужених, изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 4986/21 од 10.02.2022. године.

### Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 196/19 од 10.09.2021. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па су обавезни тужени да исплате тужиоцу износ од 44.650,00 динара, са законском затезном каматом од 05.02.2019. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, на име регреса. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев од досуђеног до траженог износа законске затезне камате за период почев од 08.06.2018. године до 05.02.2019. године. Ставом трећим изреке одбијен је противтужбени захтев којим су тужени тражили да се обавезе тужилац да им, на име дуга, исплати износ од 42.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.08.2016. године, као дана подношења тужбе па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да тужиоцу исплате износ од 106.308,00 динара, на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 4986/21 од 10.02.2022. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке, а укинута решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртм изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили посебну ревизију због битне повреде одредаба парничног

поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непоотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. став 1. ЗПП, оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву. У конкретном случају, ради се о регресном потраживању исплаћеног пореза на пренос апсолутних права по тужби и исплати дуга по основу закупа по противтужби, а тужени су обавезани да тужиоцу исплате износ који је он платио пореској управи на име пореза на пренос апсолутних права јер је то била обавеза тужених као купаца из уговора о купопродаји непокретности, док је противтужбени захтев за обавезивање тужиоца да туженима исплати дуг по основу закупа, одбијен као неоснован због застарелости потраживања. Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса, већ је везано за конкретну чињенично стање и решење спорног односа странака, а образложење побијане пресуде за одлуку о тужбеном и противтужбеном захтеву не одступа од судске праксе у тумачењу и примени материјалног права, тако да није потребно ново ни уједначено тумачење права. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради регреса поднета је 05.02.2019. године, а тужени су противтужбу ради дуга из уговора о закупу поднели 27.10.2020. године. Вредност предмета спора по тужби износи 44.650,00 динара, а по противтужби износи 42.000,00 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија  
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић